

**Edgar
Wallace**

Opeřený

HAD

Opeřený had

EDGAR WALLACE

NAŠE VOJSKO

2011

Translation © 1988 by Běla Dintrová
Cover and layout © 2011 by Jindřich Procházka – Naše vojsko
Czech edition © 2011 by Naše vojsko, s. r. o.
All rights reserved

ISBN 978-80-206-1392-9

Jako každého pravého novináře, i Petra Dewina v Laneově případu zneklidňovalo to, co z něho podle jeho názoru dělalo trochu románovou detektivku. Špetka výstřednosti může dobře napsaný článek o vraždě ještě vylepšit, zato všechny zkušené žurnalisty doslova zamrazí při zmínce o zločineckých tlupách nebo tajných spolcích, neboť podobné věci nepatří do poctivé žurnalistiky, ale jsou výmyslem lepších či horších autorů. Vždyť i McCarthy ze Staru pustil případ únosu Reidova dítěte z ruky jako horký brambor, sotva se dověděl o modrém kruhu namalovaném na dveřích domu Lawrence Reida. A udělal pochopitelně dobře, poněvadž „únos“ pouze předstírala služebná, která na sebe chtěla strhnout pozornost.

Při první zmínce o opeřeném hadu se Petr Dewin jenom usmál. Když o něm uslyšel podruhé, projevil opovržení a řekl, že takové příběhy patří spíš na jeviště – ostatně, záhada s opeřeným hadem v divadle také skutečně začala...

Ohlušující potlesk nabitého hlediště se odrazil od maurského stropu Orphea a dopadl zpět do zaplněného sálu jako dunivá ozvěna hromu.

Ella Creedová, elegantní v bílé toaletě posíté skleněnými diamanty, přicupitala ze zákulisí, věnovala obdivovatelům prchavý úsměv, na špičkách prstů obou rukou jim nadšeně rozeslala polibky,

udělala pukrle a odběhla, aby ji mohli znovu vyvolat. Pak dala pohledem znamení pozorně ji sledujícímu dirigentovi, který mávl taktovkou a orchestr znovu břeskně spustil otřepanou písničku *Chci mít vše, co se mi líbí*. Ella se postavila doprostřed jeviště, k přídavku přiběhl i sbor, a v následujících třech minutách vyhazovala půvabné nohy rychlostí, jakou vyžadoval její divoký tanec. Ze scény odešla za bouřlivého potlesku a radostného vrískání ozývajícího se z levnějších míst.

Těžce oddychujíc se zastavila u inspicientova stolku. „Tu třetí holku od konce vyhodíte, Sagere. Strašně přehrává a opičí se po mně. A jak jste si mohl dovolit strčit do přední řady blondýnu? Ne jednu, ale aspoň dvacetkrát jsem žádala, aby za mnou stály jen brunety!“

„Velmi se omlouvám, slečno Creedová,“ odpověděl inspicient poníženě; byl ženatý a měl tři děti. „Dohlídnu, aby ještě dnes dostala výpověď.“

„Jakoupak výpověď – prostě ji vyhodte!“ vyštěkla herečka. „Dejte jí měsíční gáži – a už ať ji nevidím!“

Hezká, trochu pikantní Ella nebyla zdaleka tak něžná, jak vypadala z předních řad hlediště: pod smyslným obloukem vykrouženým rudou rtěnkou měla neústupné rty.

Obvykle herečky čekávají na závěrečnou oponu a děkují s ostatními účinkujícími; ovšem Ella měla dojednáno pozvání k večeři, a navíc nebyla obyčej-

ná herečka. Divadlo, v němž hrála, jí ve skutečnosti patřilo. Stala se tyranem tohoto malého království, které jí každý večer vzdávalo hold, a někdy i při odpoledních představeních, pokud se v nich uvolila vystoupit.

Dav sboristek se před ní rozestoupil, aby mohla projít. Několik oblíbenkyň ji pozdravilo podlézavým úsměvem, ale ona se jim za něj odměnila pouze tím, že je vzala na vědomí. V přepychové šatně se stěnami vytapetovanými hedvábím a vybavené nepřímým osvětlením jí dvě garderobiérky pomohly svléci vyzývavý kostým. Vklouzla do lesklého kimona a opřela se v židli, aby ji mohly odlíčit. Když zaslechla zaťukání na dveře, obličej se jí leskl pleťovým krémem.

„Zjistěte, kdo to je!“ nařídila netrpělivě. „Nemám chuť nikoho přijmout.“

„Pan Crewe,“ přišla jí pošeptat žena, sotva se vrátila z chodby.

Ella se zamračila. „No dobře – ať jde dál. A až budete hotové, zmizte. Obě.“

Vysoký, štíhlý Crewe vstoupil s lehkým úsměvem na tvrdě vrásčité tváři. Bez zásahu do díla přírody by jeho řídké vlasy byly šedivé. Na sobě měl frak a v bílé náprsence se mu třpytily tři brilantové knoflíčky.

„Počkej chvíli,“ požádala ho Ella. „Než budu hotová, můžeš si zakouřit, Billy – nabídněte některá panu Crewovi cigaretu! A hněte sebou!“

Crewe usedl na opěradlo křesla a bez zřejmého zájmu, nebo dokonce snad zvědavosti sledoval, jak se mění jevištní nalíčení herečky v denní úpravu obličeje. Potom Ella vstala a zmizela za hedvábným závěsem, kryjícím výklenek k převlékání, odkud se začaly ozývat ostré výčitky a hrozby výpovědí. Ella dnes není v nejlepší náladě, napadlo ho, avšak na jejím rozpoložení mu vůbec nezáleželo; jen opravdu málo událostí mohlo rozčeřit klid tohoto úspěšného spekulanta s akciemi – a přesto k jedné takové právě ráno došlo.

Herečka se konečně vynořila v ohnivě rudé večerní toaletě; kolem krku jí visela šňůra perel a velká smaragdová brož, připíchnutá na živůtku, mohla představovat malé jmění – kdyby ovšem kameny byly pravé.

„Navlíkla sis všechno, cos mohla,“ neodpustil si rýpnout, sotva garderobiérky spěšně vyklidily pole. „Jsi blázen, že s tímhle chodíš mezi lidi.“

„To jsou přece imitace,“ odbyla ho netečně. „Snad si nemyslíš, že bych běhala po světě se šperky za dvacet tisíc liber. Co vůbec chceš, Billy?“ dodala podrážděně.

Na otázku neodpověděl, naopak se sám zeptal: „Kdopak je tvou nejnovější nevinnou obětí?“

Usmála se. „Jeden mladík z Midlandsu – jeho tatíček sedí asi na deseti miliónech. Mají tolik prachů, že nevědí, co s nimi. Proč jsi přišel, Billy? Ten kluk se už objeví každou chvíli.“

Leicester Crewe vytáhl z kapsy náprsní tašku a z ní vyňal kartičku velikosti dámské vizitky. Místo jména měla uprostřed červenou barvou razítkem vytištěný zvláštní obrázek, představující opeřeného hada, a pod ním stálo: „Abys nezapomněl!“

Svraštila obočí. „To má být nějaký rébus! Co to je – had s peřím na těle?“

Crewe přikývl. „První takový lístek mi přišel před týdnem poštou. Tenhle ležel na toaletním stolku, když jsem ráno vstal.“

Nechápavě se na něj zadívala. „Není to nějaká reklama?“ otázala se zvědavě.

Zavrtěl hlavou. „Abys nezapomněl!“ přečetl větu nahlas. „Připadá mi to jako varování. Neudělala sis ze mne náhodou dobrý den?“

„Já?“ opáčila. „Za koho mě máš? Myslíš, že nevím nic lepšího, než si z tebe střílet? Ostatně proč mluvíš o varování?“

Crewe si uvážlivě zamnul bradu. „Nevím..., trochu mě to zarazilo.“

Pronikavě se zasmála. „Tedy kvůli tomu jsi za mnou přišel? Tak to se hned zas můžeš odporoučet. Každou chvíli totiž může zaťukat ten mládenec –“ Nečekaně zmlkla. Mezi řečí otevřela maličkou zlatou kabelku, aby si z ní vyndala kapesník. Crewovi neuniklo, jak se změnil její výraz, když odtud vytáhla podlouhlou kartičku – naprosto stejnou, jako držel sám v ruce.

„Co to má znamenat?“ Podezřívavě se zamračila.

Crewe jí lístek vytrhl. Byl na něm vytištěný obrázek opeřeného hada a kromě téže věty pod ním ani slovo navíc.

„Nebyl v kabelce, když jsem přišla do divadla,“ pravidla podrážděně a zazvonila.

„Kdo mi to sem dal?“ uhodila na garderobiérku, která se po zazvonění objevila. „No tak – kdo byl ten vtipálek? Jedna z vás – a možná že obě – ještě dneska vyletí!“

Žena se dušovala, že za nic nemůže, a ani její kolegyně, přivolaná k výslechu, nedokázala podat vysvětlení.

„Nemůžu je vyhodit, protože obě potřebuju,“ posteskla si herečka, když odešly. „Ostatně nestalo se nic, nad čím bych měla ztrácet hlavu. Jde asi o reklamu na nějaký film a příští týden nejspíš uvidíme podobné plakáty po celém Londýně. – Nechci, aby můj mládenec musel čekat, Billy...“ Zamávala Crewovi na pozdrav a odběhla.

S mladým nudným obchodníkem vlnou povečeřela v Café de Rheims, nejmódnějším podniku Londýna, kde se drahá jídla podávala u stolků kolem tanečního parketu. Ve dvě v noci jí její společník nabídl, že ji odveze domů, avšak Ella ve snaze předstírat zdrženlivost jeho doprovod odmítla. Měla pronajatou malou, ale krásnou vilku v Acacia Road ve čtvrti St. John's Wood, k jejímž domovním

dveřím se jako u většiny podobných přicházelo od branky ve vysoké zahradní zdi dlážděnou cestičkou, krytou zasklenou stříškou.

Dala dobrou noc taxíkáři, prošla brankou a zamkla za sebou. Jediný pohled na osvětlené okno jí potvrdil, že na ni služebná dosud čeká. Sotva však postoupila o dva kroky k domu, vynořila se z křoví podél cestičky tmavá, vysoká, ramenatá postava.

„Jestli muknete, uškrtním vás!“ zasyčelo jí do ucha.

Zůstala stát ochromená strachem a hrůzou. Mužův obličej neviděla, měl přes něj uvázaný černý šátek, ale všimla si, že vzadu se ještě někdo pohnul. Pak se jí podlomila kolena. Otevřela ústa k výkřiku, avšak velká ruka jí je zakryla.

„Stačí ceknout a je po vás! Jasný?“

Potom všechno zahalila tma: Ella Creedová, která tak často předstírala mdlobu, poprvé v životě ztratila vědomí doopravdy.

Když se probírala, zjistila, že sedí opřená o své vlastní domovní dveře. Oba muži zmizeli a s nimi i její šňůra perel a smaragdová brož. Mohlo jít o docela obyčejné přepadení, nebýt toho, že jí kolem krku na provázku visela kartička se symbolem opeřeného hada.

2

„Naštěstí slečna Ella Creedová neměla na sobě pravé šperky, ale dokonalé imitace, takže lotři loupežným přepadením nic nezískali. Vizitku s neuměle vyobrazeným opeřeným hadem má v ruce policie a každou chvíli očekáváme nové zprávy.“

„To je ono!“ pochválil Petra redaktor Zpráv ze společnosti s uspokojením, typickým pro všechny šéfy, kteří posílají své podřízené plnit nemožné úkoly. „Opeřený had dodává loupeži mimořádnou zajímavost a přenáší ji do románové oblasti.“

„Tak proč si rovnou nenajmete nějakého pisálka senzačních příběhů?“ zeptal se Petr a pohrdlivě nakrčil nos.

Petr Dewin byl vysoký, nedbale oblečený mladík s nahrbenými zády. Pokud si však přičísl vlasy a s nechutí si navlékl frak, pro určité příležitosti v jeho povolání nezbytný, vypadal velice hezky. To se mu ovšem nikdo neodvážil říct do očí, poněvadž by každému za něco podobného jednu vrazil. V *Post-Courieru* o něm tvrdili, že si ve zločinech libuje a že jeho představa o ráji a věčnosti odpovídá možnosti chodit všech sedm dnů v týdnu jen v pumpkách a strkat nos do vyšetřování vražd.

„Takové báchorky nepatří do pořádných novin,“ zavrčel opovržlivě. „Jděte mi k čertu s opeřeným hadem! Vsadil bych se, že si Creedová tu pitomost vymyslela jen kvůli popularitě. Je schop-

ná vyskočit z balónu, když si tím udělá zadarmo reklamu.“

„Copak už někdy vyskočila z balónu?“ vyvalil oči redaktor s nedostatkem fantazie; poznámka probudila jeho zájem.

„Kdepak!“ zdůraznil Dewin. „I kdyby to o sobě tvrdila, nedopustila se nikdy většího hrdinství, než že prvního září jedla ústřice. Vážně, Parsonsi, nedal by se ten případ přehrát divadelnímu zpravodaji? Mohl by se obšírně rozepsat o –“

Parsons ukázal významně na dveře, a poněvadž Petr jako zkušený novinář věděl, kam až smí jít, vyplížil se z šéfovy kanceláře postěžovat si na svůj úděl soucitným kolegům.

Umínil si však, že žádný had, ať už opeřený či neopeřený, mu nepokazí sjednanou schůzku a jen doufal, že v srdci dívky, s kterou se měl sejít, panuje totéž pevné rozhodnutí; a pokud snad v tomto ohledu přece jen nějaké pochybnosti choval, byly zcela bezpředmětné.

Když proti konvenci stojí instinkt a tomu, kdo mezi nimi má volit, je jednadvacet, prohrává konvence. Z většiny hledisek je navazování známosti dvou naprosto cizích lidí v čajovně spojeno s určitým rizikem a věta „Mohu vám podat cukr“ je zcela neodpovídající náhražkou formálního představení se. A ani to není důkazem slušného chování, uvažovala Daphne Olroydová, když v to pošmourné listopadové odpoledne zvolna kráčela k útulné

hale hotelu Astoria. Petr Dewin v ní budil důvěru – daleko větší než Leicester Crewe nebo ten jeho vychytralý přítel s brunátnou tváří. Vůbec ji nezajímalo, jestli si zadala tím, že neodmítla pozornost Petra Dewina. Měla vlastní názor na lidské kvality a navíc i silně vyvinutou schopnost chápat druhé a právě tento cit jí napověděl, že onen štíhlý, rozčuchaný mladý muž nesmýšlí o ní hůř jen proto, že téměř bez váhání přijala jeho pozvání na čaj.

Když vstoupila, stál Petr Dewin přesně uprostřed dvorany vyzdobené palmami a nedočkavě hlídal otáčivé dveře.

„Obsadil jsem stůl co nejdál od toho pekelného orchestru. Ráda posloucháte hotelové kapely nebo dáváte přednost opravdové hudbě?“

Vedl ji ke stolu a přes rameno chrlil poznámky o okolních lidech a věcech; neměla trapný pocit jenom z toho důvodu, že jeho poznámky považovala za vtipné.

„V sobotu odpoledne sem chodí kdekdo, poněvadž tu nevybírají vstupné. – Tamhleten chlap s tou příšernou vestou je karetní podvodník – právě se vrátil z New Yorku.“

Měl ve zvyku při řeči gestikulovat, takže Daphne připadalo, že kráčí za živým semaforem.

„Už jsme na místě – posaďte se; židle tu mají bohužel strašně nízké.“

Petr Dewin se v nejmenším nesnažil být nenápadný. Každý ve dvoraně si ho všiml a nejspíš ho-

rečně uvažoval, kam ho má zařadit. Znali jej pouze číšník, vrchní a vrátný; na nikom jiném mu také nezáleželo.

Teprve teď se dívka dověděla, jaké má Petr zaměstnání. Zaujalo ji to, poněvadž novináře obdivovala.

„O čem píšete?“ zeptala se.

„Většinou o zločinech – vraždách a podobných legráckách,“ odpověděl neurčitě. Nasadil si brýle s kostěnými obroučkami a vážně se rozhlédl po okolní společnosti. „Když vraždy nejsou, tak o královských svatbách nebo pohřbech důležitých lidí. Jednou jsem klesl dokonce tak hluboko, že jsem musel připravit reportáž o parlamentní debatě. – Ty brejle nejsou k ničemu, nic s nimi nevidím!“

„Tak proč je nosíte?“ podivila se.

„Nenosím je,“ odpověděl klidně a brýle odložil. „Patří jednomu mému kolegovi. Vyzvedl jsem mu je u optika.“

Zadíval se kriticky na svou společnici a ta jeho pohled s úsměvem snesla; Daphne totiž měla smysl pro humor.

„Tak co?“ chtěla slyšet jeho konečný úsudek.

„Jste hrozně hezká – dokonce krásná, abych se vyjádřil naprosto přesně,“ přiznal jako by nic. „Vím to samozřejmě hned od našeho prvního setkání, a vůbec jsem nevěřil, že dneska přijdete. Nebyl jsem dotěrný v té čajovně? Lidem někdy připadám jako drzoun a já zatím jen projevuji zájem.“

„Nemyslím, že jste drzoun. Zdál jste se mi spíš – jiný než ostatní.“

„To taky jsem,“ přitakal ochotně. „Kupříkladu nikdy nevyznávám lásku; muži se připravují o příjemnou zábavu, když dívkám vylévají srdce na setkání. Chápete, co tím chci vyjádřit? Nepoznají vůbec jejich povahu a vlastnosti – zahazují jablko kvůli ohryzku. Zní to asi hloupě, ale něco na tom je. Nemluvím vždycky jen nesmysly.“

Číšník přinesl konvice a šálky.

„Pracujete u Crewa jako sekretářka, vidíte?“

Otázka ji překvapila.

„Jednou jsem vás tam viděl – už nevím, proč jsem ho navštívil, ovšem vytanulo mi to až dnes ráno. Prosím jednu kostku.“

Zamíchal si čaj a svařil čelo. „V románech starších autorů pracují krásné dívky na podřadných místech proto, že banky, v nichž měly uložené úspory, zkrachovaly nebo otcové dcerám promrhali věno hazardní hrou. Jenže v poslední době se žádná banka nepoložila.“

„A můj otec taky nebyl hazardní hráč,“ zasmála se. „Pocházím ze střední vrstvy a cítím se v ní dobře.“

Její odpověď se mu líbila. „To jsem rád. Nenávidím životní ztroskotance. Neznáte tamhleto ženu? Pozoruje vás.“

Daphne se ohlédla. „To je paní Pavla Stainesová,“ vysvětlila, „snad sestřenice pana Crewa.“

Petr si prohlédl elegantní návštěvnici; bohužel seděla příliš daleko, aby mohl posoudit její výraz.

„Pracujete u Crewa ráda?“ otázal se zničehonic.

Zaváhala. „Moc ne. Hledám jiné zaměstnání, ačkoliv nedoufám, že něco najdu.“

Ostře se na ni podíval. „Je divný, vidíte? Nemá zrovna nejlepší pověst. Asi byste měla od něj odejít. Kdoví, jak zbohatl. Peníze mu najednou začaly pršet a nikdo nezjistil, co ten přívál vyvolalo.“

Daphne se znovu zasmála. „Máte o něj skutečný zájem nebo jste mi jen namátkou předvedl...“

„... ukázkou své encyklopedické paměti?“ doplnil sám její nedokončenou větu. „To ne; vy mě zajímáte. Jsem novinář se skvěle pracujícím mozkiem a můj obor je kriminalistika. Mám o Crewovi aspoň sedm teorií, ale žádná z nich nesedí. Snězte už tu koblihu!“

Daphne pokorně poslechla.

„Musím totiž odejít,“ vysvětlil na omluvu, „mám udělat zadarmo reklamu v ceně tisíce liber dámě, která přišla o šperky za deset liber.“

„Snad ne Elle Creedové?“ zvolala překvapeně. „Té, co ji přepadli v zahradě?“

„Vy ji znáte?“

„Osobně ne; jen od vidění. Chodí někdy k panu Crewovi a ta loupež ho velmi rozčílila. Totiž v den, kdy k ní došlo, dostal i on vizitku opeřeného hada.“

Petr se na dívku zamyšleně podíval. „Nevěřím,

že to něco znamená. Někdo se opičí po...“ a uvedl jméno autora, o němž tušila, že píše fantastické romány. „Opravdoví zloději podobné věci nedělají. Všechny vzkazy a výhrůžky jsou jenom pitomosti a o ty nestojím. Kam teď máte namířeno?“ zeptal se znenadání.

Svou otázkou ji pobavil. „Za ještě větším dobrodružstvím než vy – za novým místem a přitom nemám ani špetku naděje, že je dostanu.“

Rozloučil se s ní před vchodem do hotelu, kde bylo stále rušno, a zvolna zamířil k Orpheu. Nepředpokládal, že primadona bude v divadle tak brzy, a připravil se proto na nudné čekání, ale příjemně ho překvapila zpráva, že herečka už je v šatně.

Zřejmě právě dorazila, poněvadž měla ještě na sobě vycházkové šaty a kožešinu přehozenou přes ramena. Petr se s ní setkal poprvé, ačkoliv jejího společníka znal velmi dobře.

Neotesaný, hřmotný Joe Farmer se zarudlým, vypaseným obličejem a vzezřením bohatého muže byl v Londýně známou figurkou. Mluvílo se o něm hlavně jako o mecenáši boxerů. Patřila mu řada hospod mezi Tidal Basinem a Kewem a několik závodních koní, které pro něj cvičili v Berkshiru. A protože jeho pověst nebyla právě bez poskvrnny, přijímali ho všude s trochu nelichotivým zájmem, jaký lze případně zaměnit za popularitu. Jeho velké, tlusté prsty připomínaly svým trpytem výklad kle-

notnictví; obzvlášť pro diamanty měl slabost, což dokazoval i velký kámen blyštící se mu v kravatě, kterou by nikdo nepřehlédl, ani kdyby zůstala bez ozdob.

Přátelsky se na Petra zašklebil a napřáhl mohutnou ruku s vlhkou dlaní.

„Právě tohohle chlápka teď potřebuješ!“ zvolal. Mluvil hlubokým, chraptivým hlasem, jako by trpěl chronickým zánětem hrtanu. „Jdete jako na zavanou. Posadte se, Petře, kamaráde starý! Ello, to je pan Derwent.“

„Proboha – Dewin!“ opravil ho Petr znechuceně. „D-e-w-i-n.“

Joe Farmer se chrčivě zachechtal. „Pro mě jste prostě Petr. Přijdete zítra na utkání v Big Hallu?“

„Teď dej pokoj s utkáním,“ usadila ho podrážděně Ella, než se obrátila k Petrovi: „Vy jste novinář? Hledáte mě nejspíš kvůli tomu nechutnému přepadení ze včerejší noci – musím přiznat, že mě v životě nic tak nepoděsilo.“ Mluvila rychle, bez čárek a teček, jako když odříkává naučený text. „Naštěstí jsem měla jen imitace – nikdo si pochopitelně nemůže dovolit nosit šperky za deset dvacet tisíc, což jistě chápete, pane... – Jak že se jmenujete?“

„Máte tu kartičku?“ usměrnil ji Petr.

Otevřela kabelku a vyňala z ní dosti ušpiněný kousek tuhého papíru, přivázaný k provázku. „Tohle mi našli pověšené kolem krku,“ vysvětlila. „Chtěla bych, abyste v novinách uvedl, že jsem

ani na chvíli neztratila duchapřítomnost, a nebýt omráčená...“

„Oni vás omráčili?“ podivil se Petr.

Zarazila se. V touze po popularitě zapomněla, že už poskytla přesnou a pravdivou výpověď policii, tak se teď opravila: „Po pravdě řečeno jsem omdlela.“

„Poznala byste některého z těch mužů?“

Zavrtěla hlavou. „Ne – byla naprostá tma. Obvykle nechávám šoféra čekat, než vejdu do domu, jenže já hloupá mu neprozřetelně dovolila odjet – a tohle se mi přihodilo!“

Petr si prohlédl lístek se symbolem opeřeného hada. „Nemyslíte, že si z vás někdo ztropil žert?“

Vzkypěla: „Žert? Copak by si moji přátelé ze mě udělali takovouhle legraci? Kdepak, ti chlapi šli po klenotech a moc bych si přála vidět jejich obličej, když zjistili, že ukradli jen rekvizity!“ Docela zbytečně ještě připojila, že ‚rekvizity‘ v divadelní hantýrce znamená imitace šperků.

Petr tehdy poprvé vyslechl vyprávění o vizitce, kterou předešlý večer našla v kabelce; potvrdilo mu to, co říkala Daphne Olroydová, třebaže jí věřil i bez Elly Creedové. Ta se ani nenadechla a hned pokračovala:

„Můj přítel Leicester Crewe, známý obchodník cennými papíry, dostal stejnou kartičku a –“

„A já už taky,“ přerušil ji Joe Farmer s úsměvem od ucha k uchu. „Co tomu říkáte? Strkat tyhle krá-